

V. Maximilian

Parcă-l văd!

Un suris deasupra unei lavalier romantice.

Pe stradă, Maximilian — omul — nu era niciodată grăbit. Mergea încet, măsurat, ca într-o permanentă vilegiatură. Atent, totuși — sub aerul visător de promenadă — nu se ciocnea de nimeni și ajungea, întotdeauna, exact, la ora și destinația stabilită.

Avea un mers atît de cuminte, atît de „prevăzător“, că l-ai fi putut lua drept un rufăcător.

În orice caz, ghetele cred că nu și le murdărea niciodată și sînt convins, că — la masă — nu se pica niciodată pe jiletcă.

Această grijă de amănunt — pasională aproape — o manifesta și în „meseria“ pe care ursitoarele generoase i-o hărăziseră cînd era în leagăn. Cîți ani trecuseră și treceau mereu de-atunci, n-avea nici o importanță.

Maximilian era tînăr ca viața și mereu nou ca și ea.

În teatru, era un iremediabil îndrăgostit. Actor, regizor sau director, el iubea — în primul rînd — spectacolul și odată cu el, toate „tiranicile“ mărunțișuri care îl compun. Cînd juca, iubea tot. Partenerii, replicile, decorurile, gesturile și, mai ales „cîrlișele“ personale. Dar, dincolo de toate,

iubea publicul. De aceea, uneori, îi făcea unele concesii... Chiar prea multe, cîteodată, c-așa e iubirea. E cea mai tare slăbiciune.

În viața sa particulară, acest soț și tată model era un mare modest. Nu-și purta niciodată gloria cu el. O lăsa la teatru, în cabină, lângă cutia cu grimoane, sub paza fotografiilor din „tinerețe“, toate fotografiile de pe lume, cînd le privești, fiind din „tinerețe“.

„Boier“ în boemă și boem în boierie, Maximilian înlocuia masa de cafenea cu masa de lucru, șvarțul cu călimara și „șueta“ efemeră, cu pagina de hirtie, durabilă, căreia a știut să-i povestească, frumos, lucruri care cinstesc gîndul și scrisul românesc închinat teatrului.

Foarte puțin „monden“ față de exigențele celebrității care îi apăsa umerii ca o haină de ploaie pe timp frumos. — Maximilian își muta vacanțele și ceasurile libere la țară, înlocuind „palaceul“ cu căsuța văruiță, sub al cărui petec de cer, trăia ca un simplu arendaș al propriei sale fericiri.

Maximilian a fost un om îndrăgostit de cărți și de bălării, de flori și de orătănii, de oameni și de stele.

Și îi spuneam: nenea Max!

Tudor Mușatescu